

[Anders Mølgaard]

ville det måske være rart at få uddybet en bemærkning fra SF om, hvilke intentioner man fra SF's side har med hensyn til elevernes deltagelse i, som der står: ». . . projekter, hvor eleverne deltager mere aktivt i såvel andre danske som udenlandske lokalsamfunds arbejds- og livsformer.« Det lyder måske meget smukt og meget rigtigt, men jeg håber ikke, at det er noget med, at vi skal sende 7. klasser ½ år til Afrika og bygge fjerkræfarme for Danida, for så må jeg sige, at vi er ret skeptiske i Venstre, men ellers bør vi også positivt overveje, om det er noget, vi kan gøre i lidt større udstrækning end tidligere, og derfor spørger jeg: Hvilke projekter tænker SF konkret på?

SF ønsker også at sikre, at udviklingsarbejdet fortsætter efter 1992, og det kan vi naturligvis helt tilslutte os i Venstre, og som tidligere omtalt vil ministeren i sit lovforslag foreslå oprettelse af et nyt folkeskoleråd, der bl.a. skal rådgive om kommende udviklingsprojekter.

Alt i alt finder Venstre, at dette beslutningsforslag rummer mange fornuftige synspunkter, selv om vi naturligvis ikke er enige i alt, så overvejende positive ord til både SF og De Radikale for beslutningsforslagene.

Køpke Christensen (FP):

Det fremsatte beslutningsforslag nr. B 42 er så godt som fuldkommen overflødig, når man ser det i forbindelse med ministerens oplæg til folkeskolelov. Det, Fremskridtspartiet imidlertid ser som det værste ved både dette beslutningsforslag og oplægget til ny folkeskolelov, er, at begge forslagene koncentrerer sig om skolens indhold. Fremskridtspartiet mener ikke, at politikerne på Christiansborg er eksperter i pædagogik, og mener derfor ikke, at det er formålstjenligt, at politikerne og embedsmandsvældet skal eksperimentere med skolens indhold og metoder, uden at brugerne har noget af betydning at sige i forbindelse med processen. Ændringerne, som her bliver foreslået, vil i stedet for at føre skolen frem betyde, at skolesystemet vil fjerne sig mere og mere fra brugernes ønsker, og at niveauet, i det mindste når det gælder de grundlæggende kundskaber, fortsat vil være for lavt.

Der findes stadig i det danske samfund en meget stærk ideologisk modstand mod konkurrence mellem skoler, især fra lærerorganisationernes side, og der udtrykkes stor frygt for

uensartet kvalitet på skolerne. Deres argument står dog i skærende kontrast til den store forskel, der eksisterer mellem skolerne i dag i de offentligt styrede uddannelsesinstitutioner. Fremskridtspartiet er parat til at acceptere en større ulighed mellem skolerne, hvis det kan medføre et generelt højere niveau, end tilfældet er i dag, for vi er af den opfattelse, at det er vigtigt, at flere får adgang til en god skole, end at alle får en ensartet dårlig skole.

Det siger sig selv, at hvis systemet i det hele taget skal have nogen idé, skal den centrale politiske styring være meget svagere end i dag, først og fremmest af, hvordan skolerne organiserer sig, og hvilke undervisningsmetoder der benyttes. Den deregulering af skolerne, som Fremskridtspartiet ønsker, bør også omfatte undervisningens indhold, sådan at de eneste krav, der stilles, er dem, der sikrer, at offentlige midler bruges på det, de er beregnet til, nemlig relevant og god uddannelse af høj kvalitet. Men som følge af beslutningsforslagets kraftige fokusering på skolens indhold og ikke på skolernes muligheder for at skabe bedre undervisning gennem større frihed for skolerne vil Fremskridtspartiet gå imod dette forslag fra Det Radikale Venstre.

SF's forslag til folketingsbeslutning, nr. B 47, har efter vores opfattelse nogle interessante betragtninger om udvikling af folkeskolen. For det første finder Fremskridtspartiet, at det er det absolut bedste, at meget mere af ansvaret for driften lægges ud til de enkelte skoler og de enkelte lokalsamfund. Man skal imidlertid være opmærksom på, at man ikke får skabt reel indflydelse og reel medbestemmelse med det stramme økonomiske styringssystem, skolerne i dag er underlagt. Det er vældig godt at have nogle fine intentioner om et nyt og bedre skolesystem med selvstyre for de enkelte skoler, men hvis ikke rammevilkårene, altså finansieringen, ændres radikalt, hjælper de ikke.

Vort udgangspunkt er, at skolens problemer ikke er et resultat af manglende ressourcer, men derimod af, at markedskræfterne er sat ud af spillet på skoleområdet. Det er derfor, vi med glæde har bemærket, at udviklingen på skoleområdet ganske som inden for en lang række andre offentlige ydelser går mod øget decentralisering af ansvaret og øget brugerstyring.